

Рокебрюна го смутихъ. Като стигна на послѣдната станція на желѣзния пѣть, двѣ левги отъ Сіото-Тоунъ, покачи са на едни кола като имаше въ тѣхъ за другарь одного челоуѣка около педесеть и петъ годишенъ, благообразенъ и съ попъстрены вече космы. А той бѣше, както разумъ, бащата на прекрасната Кора, Самуилъ Буттерфлай.

Самуилъ Буттерфлай приличаше на квакеръ, облеченъ въ дреха широкопола и съ широки джобове, съ шапка като парала и съ златоглавъ жезлъ, видъ имаше на преподобенъ блаженъ, като да доганяше на вида на старого Франглина. И като думамъ Франклинь разумѣвамъ оногози истинныя, сирѣчь лукавыя, положителныя, егоиста, а не фантастически създадения отъ философытъ на 18 вѣкъ, който торжественно поискалъ благословеніето на умирающаго Волтера за внука си. Истинныйтъ Франклинь, уменъ, внимателенъ, предусмотрителенъ, недостойнъ да направи нѣщо лошо, защото лошитѣ работы сж възбранены отъ евангеліето на интереса, останжлъ е за сѣкога като образецъ на образованъ челоуѣкъ, който никога не е идвалъ въ свада съ закона. Напротивъ достоуважаемыйтъ Самуилъ Буттерфлай немаше право да са похвали че никога не е ималъ сношеніе съ челоуѣческото правосѣдіе. Като станж едно подиръ друго и матрозинъ, и типографъ, и хирургъ, и бакалинъ, и дрьвопродавецъ, и адвокатинъ, той четири пѣти ся обанкрути; но подиръ четирѣтъ банкрутства имуще-